

Arrest

nr. 111 936 van 14 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1977 in het dorp Taskala dat gelegen is in de provincie Faryab. U bent van Tadzjiekse afkomst. Op jonge leeftijd verhuisde u met de familie naar Kaboel toen uw broer daar werkzaam werd. Toen uw broer werd opgepakt, verhuisde u naar Iran waar u van 1373 (1994) tot 1383 (2004) hebt geleefd. Na de bestendiging van de Karzai-regering keerde u terug naar Afghanistan en u was sindsdien woonachtig bij uw zus in het dorp Pangaram van het district Charkh in de provincie Logar. U verklaarde sinds 2004 werkzaam te zijn geweest voor Unops als chauffeur. U zou er tijdens de voorbereidingen van de verkiezingen alsook tijdens de verkiezingsperiode zelf gewerkt hebben, vooreerst een achttal maanden in Charikar en vervolgens gedurende anderhalf jaar in Kaboel. Nadien had u geen job meer en in 2006 begon u te

werken als zelfstandig taxichauffeur in de regio tussen Charkh en Kabul. In 1388 (2009) hebt u zich aangesloten bij een Afghaanse antireligieuze jongerenbeweging. Twee collega's van de jongerenbeweging werden door de autoriteiten gearresteerd en gaven onder dwang uw naam prijs. Via uw zus, die bij het openbaar ministerie werkzaam is, kwam u te weten dat uw naam was genoemd. Vervolgens besloot u Afghanistan te verlaten. Via Iran, Turkije, Italië en Frankrijk kwam u in België aan. Op 23/06/2010 vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Het Commissariaat-generaal nam op 28/01/2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigde met het arrest 61.581 van 16/05/2011 de beslissing van het Commissariaat-generaal. De Raad was van oordeel dat het Commissariaat-generaal in weerwil van de documenten die u voorlegde algemene conclusies trok met betrekking tot uw verblijf in Afghanistan in het algemeen en Logar in het bijzonder en dat een eenvoudig contact met Unops zou hebben volstaan om uitsluitel te geven over uw daadwerkelijke tewerkstelling bij Unops. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde bijgevolg een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel vast. Het Commissariaat-generaal heeft contact opgenomen met Unops. Deze organisatie bevestigde dat de genaamde Malikzada Nasir Ahmad voor Unops heeft gewerkt. Op 03/04/2013 werd u door het Commissariaat-generaal uitgenodigd voor een bijkomend gehoor. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u de autoriteiten vreest. Bovendien acht u de algemene situatie in Afghanistan onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt. Ter staving van uw asielrelaas legde u een taskara (Afghaanse identiteitskaart), een kopie van uw rijbewijs, een werkbadge van Unops, een certificaat van Unops, een beëindiging van werkovereenkomst met Unops, een certificaat van de Pakistaanse ambassade, een brief van uwentwege aan de autoriteiten, een familiefoto, een cd-rom, een videocassette en een internetartikel voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit onderzoek door Cedoca is gebleken dat een persoon met de naam Malikzada Nasir Ahmad effectief voor Unops heeft gewerkt. Uit uw verklaringen is evenwel niet gebleken dat u omwille van uw werk als chauffeur voor deze organisatie ooit enig probleem heeft gekend, laat staan dat uw activiteiten voor Unops de directe aanleiding voor uw vertrek uit Afghanistan zouden hebben gevormd. Ook als gevraagd wordt naar uw vrees in geval van terugkeer stelt u louter dat uw activiteiten voor de organisatie die ageerde tegen de islam een doorn in het oog van het islamitische regime zijn en dat u om die reden voor uw leven vreest (CGVS, 25/08/2010, p.9, CGVS, 26/11/2010, p.12, CGVS, 03/04/2013, p.9). Er dient evenwel te worden opgemerkt dat de feiten die tot uw vertrek uit Afghanistan zouden hebben geleid en waarop u uw terugkeervrees stoelt, met name de problemen die door uw lidmaatschap van een beweging die tegen de islam predikt zouden zijn ontstaan, geheel ongeloofwaardig zijn gebleken. Zo verklaart u dat u moskeegangers en passanten op vrijdag in het openbaar en "gewoon op straat" aansprak en hen ervan probeerde te overtuigen dat de islam een "achterlijke" en "belachelijke" godsdienst is en dat het christendom in tegenstelling tot de islam een vredelievende religie is (CGVS, 03/04/2013, p.7). Dat u in een land als Afghanistan lukraak mensen zou hebben aangesproken om vervolgens hun islamitische geloofsovertuiging in vraag te stellen en te bruisken, is niet aannemelijk. U verklaarde immers zelf dat mensen die actie voeren tegen de islam er niet als gewone criminelen worden beschouwd: slechts de dood door executie (CGVS, 03/04/2013, p.4) of een levenslange opsluiting (CGVS, 03/04/2013, p.5) zal volgens u hun deel zijn. Dat u in deze omstandigheden zomaar in het openbaar uw afkeer van de islam zou hebben kenbaar gemaakt en zelfs anderen van deze overtuiging hebben trachten te overtuigen, is zeer weinig geloofwaardig. Verder dient te worden opgemerkt dat u zich ook op tegenstrijdige verklaringen laat betrappen, hetgeen uw geloofwaardigheid verder ondermijnt. Zo verklaarde u eerder dat uw twee vrienden Baktash en Ahmad Shah werden gearresteerd (CGVS, 25/08/2010, p.9). Echter, heden beweert u dat Serajuddin en Baktash werden opgepakt (CGVS, 03/04/2013, p.4,6). Tijdens uw eerdere gehoren maakte u op geen enkel moment melding van de arrestatie van ene Serajuddin. Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, biedt u geen enkele verklaring (CGVS, 03/04/2013, p.7). Voorts verklaarde u tijdens een eerder gehoor dat uw twee vrienden door soldaten van het Afghaanse leger werden gearresteerd. U zei ook dat dit nabij Makrorayan gebeurde (CGVS, 25/08/2010, p.9). Dit is in tegenstrijd met uw verklaringen op 03/04/2013, waarbij u beweert dat zij in de buurt van Deh Afghanan, volgens u op verre afstand van Makrorayan, werden opgepakt (CGVS, 03/04/2013, p.7,8). Bovendien stelt u deze keer dat niet het Afghaanse leger maar iemand van de inlichtingendiensten voor hun arrestatie verantwoordelijk was (CGVS, 03/04/2013, p.7). Ook als u met deze tegenstrijdige verklaringen wordt geconfronteerd, geeft u hiervoor geen verklaring (CGVS, 03/04/2013, p.7). Dit alles is zeer merkwaardig. Voorts verklaarde u

voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat de beweging waartoe u zou hebben behoord uit verschillende cellen bestond en dat u zelf deel uitmaakte van een cel van vier personen (gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken, 30/06/2010, p.2). Heden laat u evenwel verstaan dat de voltallige beweging slechts uit vijf personen bestond (CGVS, 03/04/2013, p.6). Wanneer het Commissariaat-generaal u aan uw eerdere verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken herinnert, zegt u louter dat er geen andere cellen bestonden (CGVS, 03/04/2013, p.7). Nochtans is het gehoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken hieromtrent duidelijk. Dergelijke tegenstrijdige verklaringen, vaak met betrekking tot de kern van uw asielrelaas, ondermijnen uw geloofwaardigheid verder. Verder dient te worden gewezen op tal van ongeloofwaardige, vage en summiere verklaringen die bevestigen dat aan uw asielrelaas geen enkel geloof kan worden gehecht. Zo is het zeer opmerkelijk dat u verklaart dat uw twee goede vrienden drie jaar geleden werden gearresteerd maar dat u nog steeds niet weet hoe het hen verder vergaan is. U verklaart niet te weten of zij ooit door een rechtbank werden veroordeeld (CGVS, 03/04/2013, p.4). U kan ook niet verduidelijken of zij al dan niet werden geëxecuteerd, wat volgens u het lot is van zij die de islam aanvallen (CGVS, 03/04/2013, p.4). Dat u hiervan niet op de hoogte zou zijn, is zeer merkwaardig. U verklaarde immers dat de vrouw van de gearresteerde Baktash een collega van uw zus Fauzia is en dat deze vrouw, wiens naam u zich heden overigens niet meer kan herinneren (CGVS, 03/04/2013, p.8), u adviseerde om Afghanistan te verlaten (CGVS, 03/04/2013, p.4). U argumenteert dat niemand weet wat er met de arrestanten gebeurd is, wat alweer niet kan overtuigen. Hoe het de twee andere leden van uw beweging zou zijn vergaan, maakt u ook niet duidelijk. Op de vraag of zij ook zijn gevlucht, antwoordt u: "Dat zal wel" (CGVS, p.6). Mocht u werkelijk vrezen voor uw leven, dan zou u meer interesse tonen in het lot van uw vrienden en daar aannemelijke verklaringen over afleggen. Verder stelt u dat u zich al in Afghanistan tot het christendom heeft bekeerd. Echter, u voegt er aan toe dat u zich niet liet dopen en dat u helemaal niets over het christendom weet (CGVS, 03/04/2013, p.5). Hoe u dan het christendom zou hebben gepropageerd, zoals u beweert te hebben gedaan, is dan ook maar zeer de vraag. Bovendien is het opmerkelijk dat u zichzelf een christen noemt terwijl u tijdens een eerder gehoor nog verklaarde: "Je mag me gerust een atheïst noemen" (CGVS, 25/08/2010, p.5). Wanneer het Commissariaat-generaal u met uw weinig consistente verklaringen confronteert, antwoordt u: "Ik heb gezegd dat ik geen moslim ben, u noemt me voor de rest wat u wilt" (CGVS, 03/04/2013, p.6). Uw vage, summiere en tegenstrijdige verklaringen leiden tot de conclusie dat uw asielrelaas bedrieglijk is. U kan dan ook niet als vluchteling worden erkend. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Immers, voor uw vertrek naar Iran in 1994 woonde u in Kabul. Ook na uw terugkeer uit Iran zou u anderhalf jaar in Kabul hebben gewerkt. U heeft er bovendien familie. Uw zus Fauzia, bij wie u geregeld zou hebben verbleven, en een van uw broers zouden nog steeds in Kabul verblijven. Zij zijn beiden in dienst van de overheid. Zelf heeft u voldoende werkervaring (u zou onder meer voor Unops gewerkt hebben), u bent geletterd en u bent beide Afgaanse landstalen machtig. Uit deze elementen volgt dat u zich bij een terugkeer naar Afghanistan in Kabul kan vestigen. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het

geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. De door u voorgelegde documenten kunnen bovengenoemde appreciatie hoegenaamd niet wijzigen. Uw taskara en het rijbewijs bevestigen uw identiteit die in deze beslissing niet wordt betwist. De documenten van Unops stellen dat u voor deze organisatie zou hebben gewerkt, wat hierboven niet ter discussie staat. Het beeldmateriaal (foto, cd-rom, video) houdt geen verband met uw asielaanvraag en kan de geloofwaardigheid ervan niet herstellen. Het artikel over het gebrek aan religieuze vrijheid in Afghanistan kan uw aanvraag slechts dienstig zijn als u zelf geloofwaardige verklaringen aflegt en aannemelijk maakt dat deze situatie op u betrekking heeft, wat niet het geval is gebleken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt.

Verzoeker stelt dat ook zijn tewerkstelling bij Unops één van de oorzaken van zijn problemen is geweest, ook al heeft hij dat niet met zoveel woorden gezegd.

Verzoeker stelt dat toen hij zei dat hij christen was hij in feite bedoelde dat hij zich tegen de islam verzet en niet akkoord gaat met de ideeën van deze godsdienst. Als men in Afghanistan zegt dat men christen is, betekent dit volgens verzoeker dat men geen moslim is en ook niet als dusdanig wil beschouwd worden. In Afghanistan wordt iedereen die geen moslim is als christen beschouwd, zelfs als men zich niet tot het christendom heeft bekeerd of als men niet in een God gelooft.

Verzoeker stelt dat het hem vooral te doen is om de vrije westerse levenswijze en dat deze manier van leven in Afghanistan totaal onmogelijk is en dat hij daar zeker zou beticht worden van anti-islamactiviteiten en zou worden vervolgd.

Verzoeker stelt dat het feit dat de aanslagen in Kaboel hoofdzakelijk gericht zouden zijn tegen *highprofile* doelwitten en dat het geweld niet aanhoudend van aard is en wellicht eerder gelokaliseerd niet wegneemt dat dit geweld en deze aanslagen ook voor burgers een reëel risico inhouden op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling.

De Raad hecht vooreerst geen geloof aan verzoekers bewering dat hij zich in Afghanistan bij een antireligieuze jongerenbeweging zou hebben aangesloten en daardoor problemen zou hebben gekregen. De commissaris-generaal heeft immers terecht gesteld dat het niet aannemelijk is dat verzoeker in een land als Afghanistan lukraak mensen zou hebben aangesproken om vervolgens hun islamitische geloofsovertuiging in vraag te stellen en hen te bruuskieren. De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de namen van zijn twee vrienden die werden opgepakt, over de plaats waar zij werden opgepakt en door wie en over het aantal personen en cellen waaruit de beweging zou hebben bestaan. Verzoeker betwist deze vaststellingen niet. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Verder hecht de Raad geen geloof aan verzoekers bewering dat ook zijn tewerkstelling bij Unops één van de oorzaken van zijn problemen is geweest. Hij heeft dit immers nooit eerder vermeld. Bovendien verduidelijkt hij ook op geen enkele wijze waarom hij wegens die tewerkstelling bij een terugkeer naar Afghanistan voor vervolging zou moeten vrezen.

Tot slot maakt verzoeker ook op geen enkele wijze aannemelijk dat hij als aanhanger van de vrije westerse levenswijze in Afghanistan zeker zou beticht worden van anti-islamactiviteiten en zou worden vervolgd.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder is de Raad van mening dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt immers vast dat er geen gegeven voorhanden is dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De wetgever heeft de begrippen 'internationaal of binnenlands gewapend conflict' noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken gedefinieerd. De Raad steunt zich daarom op de definitie van een binnenlands gewapend conflict uit artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, die door de wet van 16 april 1986 werden bekrachtigd. Volgens dit artikel zijn binnenlandse conflicten "*alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het*

grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen". De uitsplitsing van deze definitie levert de volgende vereisten op: de betrokken partijen zijn de strijdkrachten van de staat in kwestie en dissidente strijdkrachten; de dissidente troepen staan onder verantwoordelijk bevel en hebben controle over een gedeelte van het grondgebied, ongeacht de omvang van dit gedeelte; de militaire operaties zijn aanhoudend en samenhangend; beide partijen zijn in staat het protocol te implementeren.

Uit het Cedoca-rapport van 22 maart 2013 blijkt dat verschillende gezaghebbende bronnen aangeven dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal verschillend is. Het ICRC maakt een onderscheid tussen *combat zones* in meer dan de helft van het land en asymmetrische aanvallen in de rest. De VN-rapporteur met betrekking tot wederrechtelijke dodingen stelt dat in grote delen van Afghanistan een gewapend conflict aan de gang is.

Volgens het Cedoca-rapport van 21 maart 2013 gaat de veiligheid in de stad Kaboel er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit en lijkt het erop dat de Afghaanse veiligheidsdiensten steeds meer grip krijgen op de veiligheidssituatie in de stad. Het geweld in de stad bestaat vooral uit complexe aanvallen op *highprofile* doelwitten. Daarnaast is er in de stad Kaboel ook een probleem met criminaliteit. Uit het Cedoca-rapport blijkt dus dat het geweld in de stad Kaboel plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen.

Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Op basis van de gegevens die de partijen hem aanreiken, is de Raad dan ook van oordeel dat er geen gegeven voorhanden is dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg lopen burgers in de stad Kaboel op dit ogenblik geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER